

A 6. század után készült legendája így beszéli el ANTIÓCHIAI SZENT MARGIT szűz, vértanúéletét:

290 esztendő telt el üdvözítő Urunk megtestesülése óta, amikor Diocletianus, a dalmáciai írnok fia kegyetlen kézzel ragadta meg a római birodalom kormányát. Uralkodásának első évében ugyanis társként maga mellé vette a gonosz és elvetemült Maximianust. Mindketten gyűlölettel fordultak a keresztények ellen. Diocletianus az üldözésben felülmúlta a korábbi császárokat, mert elrendelte, hogy az egész birodalomban állítsák bíróság elé a keresztényeket, s tűzzel-vassal irtsák őket, hogy még a nevük is eltöröltsessék a földről.

Uralkodásának 19. esztendejében ő maga keleten, Maximianus nyugaton irtotta az Egyházat. De a mindenható Isten ítélete szerint az üldözés második évében Diocletianus Nikomédiában, Maximianus pedig Milánóban letette a császári méltóságot. A kegyetlen üldözés ezután még egyszer föllángolt és Konstantin hetedik évéig tartott. Ekkor Marcellus volt a pápa, aki maga is vértanú lett (304. április 26-án).

Ebben az időben Margit, aki 15. évében járt, amikor hallott az üldözésről, így könyörgött az Úrhoz: „Uram, Jézus Krisztus, ki a szentek élete és erőssége, a szomorúak vigasztalója, s az inségesek üdvössége vagy, ki soha nem hagyod el azokat, akik remélnek benned, erősíts meg engem, kis szolgálódat, hogy ha ideér a zsarnoki hatalom, rám támad és testemet megkínozza, ne engedd, hogy megtagadjalak! Uram, te alkottad a lelket és a testet; ismered a törékeny embert. Kérlek, emlékezz rá, hogy por és hamu vagyok. Apám és anyám, kiknek buzdítaniuk kellene, hittagadásra akarnak rávenni. De te, Uram, aki az én hűséges üdvözítőm vagy, hiszem, hogy elfogadsz áldozatul, ezért nem félek; mert mit tehet velem az ember?”

Ez a szűz, Margit egy Aedesius nevű tekintélyes pogány pap leánya volt. Apja nagyon szerette, anyja viszont korán meghalt, s így a kicsi Margit vidékre került egy dajkához, aki keresztény volt. Amikor a felcseperedett Margit hazakerült, apja felismerte, hogy keresztény lett. Mindent elkövetett, hogy lányát „kijózanítsa”. Amikor látta, hogy semmire sem megy, iszonyúan megharagudott, rá sem bírt nézni, sőt elűzte a házatól. Az Úr azonban, aki soha nem hagyja el a benne bízókat, szokásos jóságával megvigasztalta Margitot, s oly kedvessé tette egykori dajkája előtt, hogy az leányává fogadta.

Az erények közül főként az alázatosságot kapta ajándékba az Úrtól; ennek erejében feledni tudta nemes származását. Mindenben szolgálatára állt dajkájának, még a bárányait is kihajtotta legelni. Ebben az időben érkezett Asia tartományból Antióchiába Olibrius prefektus a keresztények üldözésére. Útja a legelő mellett vitt el, ahol Margit a többi lányokkal a bárányokat őrizte.

Olibrius meglátta, hogy Margit a legszebb közöttük, ezért parancsot adott szolgálóinak, hogy tudják meg, ki ez a leány. Ha szabad, feleségül veszi, ha rabszolga, megadja az árát és ágyasává teszi. A szolgálak útnak eredtek, megkeresték Margitot, s a prefektus elé vitték.

Miközben vitték, nagy félelem fogta el Margitot a kegyetlenség miatt, amellyel Krisztus ellenségei Isten szolgálóinak nem a testét, hanem a lelkét akarták megtörni. Szent Jeromos (lásd: A szentek élete, 552. o.) megjegyzi Remete Szent Pál (lásd: A szentek élete, 749. o.) életrajzában, hogy sokan inkább a hegyekbe menekültek és barlangokban éltek vadállatokkal, minthogy a pogányok kezébe essenek. Félték ugyanis, hogy a gyötrelmek közepette megtagadják hitüket.

A gyötrelmekről való félelmében a gonoszok kezei között a szűz Margit így könyörgött a mindenség Urához: „Irgalmazz, Uram, irgalmazz a te szolgálódnak! Siess segítségemre szorongatásomban! Adj erőt és kitartást a fájdalmak elviselésére, hogy akik el akarnak tőled tántorítani, lássák és szégyenüljenek meg. Ne engedd, Uram, hogy eltántorodjam szent vallásodtól, hanem szállj szembe ellenségeimmel, hogy a lelkem a te segítségeddel sértetlenül szabaduljon meg ezektől a vadállatoktól, és neked szentelt szüzességem sértetlen maradjon. Küldd el azért a te szent angyalodat, hogy őrizze és oltalmazza testemet és lelkemet, hogy dicsérjelek és dicsőítselek téged, mert te mindörökké áldott vagy.”

Miközben Margit így imádkozott, a katonákkal a prefektus szállásához ért. Jelentették a katonák: „Uram, méltóságod nem sértheti meg az istenek tiszteletét és a császárok rendeletét, melyet nemcsak Róma nemes népe, hanem az egész világ mindenütt megtart. Ez a leány pedig, akit meg kellett keresnünk, arra a kérdésre, hogy rabszolga-e avagy szabad, kereszténynek vallotta magát. Idegenkedik a szent istenek tiszteletétől, és azt vallja, hogy a zsidók által megfeszített Jézust tiszteli. Amikor megfogluk, sem szép szóval, sem megfélemlítéssel nem tudtunk lelkére hatni. Idehoztuk eléd, hogy magad kivizsgálhasd a dolgot.”

Ennek hallatára a gonosz bíró nagyon elszomorodott, s megparancsolta, hogy állítsák Margitot elébe. Így kezdett beszélni a lányhoz: „Leányom, ne félj semmitől, mondd el nekem a származásodat, hogy rabszolga vagy-e, vagy szabad?” A szent szűz így válaszolt: „Nemzetségemet ebben a városban mindenki ismeri. Ha szabadságom felől kérdezel, tudd meg, hogy senkinek nem vagyok rabszolgája. De számmal és szívemmel az én Uram, Jézus Krisztus szolgálójának vallom magam, akit kiskorom óta imádok és tisztetek.” A prefektus megkérdezte: „Mi a neved?” Margaréta így válaszolt: „Az emberek Margitnak hívnak, de ami ennél több, a keresztségem óta keresztény vagyok.”

A prefektus nagyon megharagudott, s elrendelte, hogy sötét börtönbe zárják Isten szolgáját, senki ne látogathassa, ételt és italt ne adjanak neki. Így akarta megtörni akaratát. Margitot azonban angyali látogatás vigasztalta, s mennyei fényesség ragyogta be. Állhatatosan kitartott Krisztus megvallásában, s minden fenyegetést semmibe tudott venni.

Amikor a prefektus látta, hogy sem hízélgéssel, sem ijesztegetéssel nem megy semmire, bement Antióchiába, s összehívta a város vezetőit és a bölcseket és tanácskozott velük, hogyan lehetne okos érveléssel legyőzni Margitot, anélkül, hogy meg kellene ölni. Hosszas tanácskozás után arra jutottak, hogy népgyűlést kell tartani, s talán a sokaság előtti szégyentől félve megváltoztatja magatartását, s akit a börtön és az éhség nem tudott legyőzni, az a népszerűségnek talán enged. Másnap a prefektus pompás bírói széket építtetett és összehívta a város népét.

Miután összegyűlt a férfiak és nők nagy sokasága, a prefektus teljes díszben elfoglalta székét, s parancsot adott, hogy állítsák elő Krisztus szolgáját. Amikor Margit előtte állt, hízélgő szavakkal kezdett hozzá szólni: „Leány, látjuk, hogy vesztedbe indultál. Látjuk, hogy elmédet bizonyos tévedések tartják fogva és intelmeinknek nyakasan ellenállsz. Nem akarjuk vesztedet, sőt minden erőnkkel meg akarunk szabadítani, ezért buzdítunk, hagyd el tévedésedet és lépj az üdvösség útjára, melyet mutatunk neked, s melyen a mi kegyünket is elnyerheted is a kínzásoktól is megmenekülhetsz. Nagyon fájdalmas volna, ha meg kellene ölnünk, ezért adtunk eddig haladékot és nem kezdtünk kínozni. Fogadd el tehát a jó tanácsot, hogy üdvösséget találj és ne ess a hóhérok kezébe. Íme, előtted van az élet és a halál, az öröm és a gyötrelem, nyújtsd ki a kezed és válaszd, amit jobbnak látsz!”

Az Úr szűz szolgálóleánya így válaszolt neki: „Az üdvösségre és az öröme vezető jó tanácsot Isten jóságából már megtaláltam és szívembe zártam. Ez pedig az, hogy az Úr Jézus Krisztust, akit erős reménnyel dicsőítetek, imádjam, áldjam és teljes szívemből tiszteljem, s őt soha el ne hagyjam. Ez ügyben ne fáradj tovább. És ne bizonytalankodj, mert semmi hatalom és semmifajta erőszak nem rabolhatja el szívemből ezt a kincset.” Olibrius azt mondta:

„Mióta megszólaltál, gőgös konoksággal felelelsz! S amilyen kedves szavakkal próbáltalak meggyőzni, te olyan szemtelen vagy jóságunkkal szemben. Joggal gondolhatok arra, hogy nem magadtól beszélsz, hanem valaki felbízott, hogy így viselkedj. Nem tudom, ki lehet az az oktalan, aki ilyen mesékkel meg tudott téveszteni téged. Ezért van, hogy nem tudsz magadba szállni, és úgy válaszoltál, ahogy válaszoltál. Hiszen már csak fiatal korodnál fogva sem adhatsz magadtól ilyen választ. Minden kertelés nélkül mondd meg, ki vezetett félre?!”

Margit erre így válaszolt: „Akarod tudni, ki vezetett félre, s kitől tanultam az ostobaságot? Ha hajlandó vagy meghallgatni, hamarosan megtudhatod, föltéve, hogy hiszel Krisztusnak.” A bíró: „Türelemmel hallgatlak és szeretném tudni.” Margit így kezdett beszélni:

„Bíró úr, ne csodálkozz azon, amit ilyen fiatalon mondok, mert nem emberi dolog ez. Halljad tehát és jól figyelj. Aki az Úr Jézus Krisztusnak hűségesen szolgál, nem szorul világi mesterre, akitől megtanulná, mit mondjon vagy mit válaszoljon. Ő ugyanis azoknak, akik az ő erejében bíznak, megígérte: Mikor majd átadnak titeket a világi hatalmaknak a nevem miatt, s királyok és fejedelmek előtt fogtok állni, ne töprengjetelek azon; mit mondjatok és mit válaszoljatok. A Szentlélek fog helyettetek beszélni. Ha tehát ez így van, sőt mivel így van, nem töprengésből, hanem hitből kaptam a tudást. A hitben találtam meg mesteremet. A hitből tudjuk előadni hitünk hagyományát, s abból tudjuk visszaverni pokoli támadásaitokat.”

Akkor a bíró azt mondta: „Gondoltam, hogy valami ilyesmi lakik benned, de a legostobább hazugság áldozata vagy. Mi magunk is hallottunk már Krisztus tévtanáról, hogy akit egyszer behálózott tanításával, azt sem érvelés, sem erőszak nem tudja kiszabadítani. Amit eddig csak hallomásból tudtam, azt most a te megátalkodottságodban tapasztalom is. Egy ilyen mester ne tanítsa az én lelkemet. Az ilyen tanítás távol legyen tőlem, mert arra indít, hogy megvessem a császári hatalmat, elveszítsem a legszebb örömeimet és örök nyomorúságot leljek. Te még nem tudod, mekkora a császárok méltatlankodása a keresztények miatt, ezért állítod, hogy kitartasz a szerinted igaz és szent dologban. De ha nem akarod meghallani tanácsom, akkor majd meglátjuk, kikerülöd-e a halált és életet találsz-e? Ne tévesszen meg az üres remény és a hiú ábránd! Tudd meg, hogy a legyőzhetetlen császárok azért küldtek ide bíróként, hogy Krisztus követőit, akik a szentséges isteneket nem imádják, irgalmatlanul megkínóztassam, s ha akkor sem hajlanak a szóra, kínhalálra adjam őket. Mivel ez birodalmi törvény, addig gondold meg magad, amíg időd van, s amíg kegyességünk ifjúságodnak lehetőséget ad, nehogy később, amikor haragunk keménységét tapasztalni kezded, kegyelmet kérj, s már nem kaphatsz. Ne ármítsd magad, hogy hatalmamból bármi módon kimenekülhetsz, vagy hogy valaki kiszabadíthat. Ha erre gondoltál volna, gyorsan felejtse el, szállj magadba és sürgősen tedd meg, amit parancsolunk, azaz a megszabott napon velünk együtt imádd az istenek fölségét, különben kínzások közepette fogod kilehelni lelkedet.”

Margit így felelt: „Miért fenyegetsz engem, bíró? Miért gyalázod a keresztény vallást és dicsekszel, hogy kezedből senki nem tud kiragadni? Ha az én Uram, Jézus Krisztus csak ember lenne, ahogy te gondolod, és nem volna igaz Isten és igaz ember, az égnek és földnek királya, fenyegetéseid megijesztenének,

engedelmeskednék parancsodnak és imádnám a néma bálványokat. Mivel azonban ő az égben lakik és letekint az alázatosakra, s miként a Próféta mondja: „Trónusa az ég, lábának zsámolya a föld” -- és oly hatalmas, hogy ha akarná, téged és egész kíséretedet elnyelne a pokol torka, ezért a legostobább dolog volna elhagyni ezt az Urat, fejet hajtani az üres bálványok előtt és azokat dicsőíteni. Efelől, bíró úr, nem kell bizonytalankodnod. Fogadd el igaznak, amit mondok: Sem a császárok parancsát nem teljesítem, sem fenyegetéseiktől nem félek. Ezért nem tisztelem a hamis isteneket. Ölj meg, tépj ízekre, égess el, vess vadállatok elé: megölhetsz, de Krisztus szeretetétől nem tudsz elszakítani.”

Hallván ezt a prefektus, szörnyű haragra gerjedt és megparancsolta, hogy Margitot a hajánál fogva akasszák fel és vesszőkkel verjék. A hóhérok végrehajtották a parancsot, s úgy megverték, hogy testéből patakozott a vér. A körülötte álló férfiak és asszonyok közül többen sírtak és így szóltak a vértanúhoz: „Sajnálunk, amiért kínoznak! És hiába szeretnénk megszabadítani, nem tudunk. De megmondjuk neked, hogyan szabadulhatnál meg. Láthatod, hogy a bíró haragjában el akarja törölni a földről emlékezetedet. Légy hát okos és szánd meg lelkedet. Könyörülj testeden, s legalább egy kicsit engedj szavának. Talán megkönyörül a bíró rajtad és nem ölet meg.” A szent szűz így válaszolt: „Hagyjátok abba, tisztelt férfiak, s menjetek el innen, nemes asszonyok, s könnyeitekkel ne akarjátok szétszakítani bensőmet, mert az Apostol szava szerint megrontják a jó erkölcsöt a gonosz beszédek. De nem ítélek el benneteket, mert emberségesen cselekedtek és sötétben járván nem látjátok az igaz világosságot. Ha ugyanis ismernétek az igazság fényét, nemcsak engem nem akarnátok visszatartani a helyes útról, hanem ti magatok is csatlakoznátok hozzám.”

A bíró ekkor megparancsolta, hogy vonják kínpadra, s tépjék testét kampókkal. A körülállók már nem bírták nézni, a szent szűz azonban égből kapott erővel semmibe vette a kínzást. De az Istent nem ismerő, pogány emberek a látványtól, amelynek irgalomra kellett volna indítania őket, a még kegyetlenebb gyilkosságra vetemedtek. Amikor ugyanis látták, hogy az Úr szűz szolgálója győzi a kínzást, kieszelték, hogy másnap máglyán égetik el. Meghozván az ítéletet, elrendelték, hogy újra vigyék vissza a sötét börtönbe.

Amikor a szent szűz újra a börtönben volt, égre emelte kezét és így imádkozott: „Uram, Istenem, mennynek és földnek királya, láthatók és láthatatlanok Teremtője, ki örök életet adsz és megvigasztalod a szomorkodókat, tedd, hogy szent neved megvallásában férfiasan megmaradjak. Hogy én, aki segítségeddel bizalommal harcolni kezdtem, győzhessek, s ne vegyenek erőt rajtam azok, akik gonoszul reám támadnak és mondják: Hol van az ő Istene, akiben bízott? A fényt, amit a börtön sötétje elvett tőlem, te fényes angyalod hozza el nekem! És

az ördög rémképeit hatalmas jobbod üzze el tőlem. Tudjuk ugyanis, Uram, hogy a te irgalmasságod velünk van a kísértésekben."

Miközben Margit a világ Üdvözítőjéhez így imádkozott, íme, megjött a gonoszság fejedelme ezer ártásával és sokféle rémképével, hogy megfélemlítse őt. Sárkány képében jelent meg, s egymás után a legkülönbözőbb formákat öltötte, orrából és szájából tüzet okádott és el akarta nyelni Isten szolgáját. A szent szűz azonban a rémképeket látva az imádság szokott fegyveréhez folyamodott. A szent kereszt jelét rajzolta az ellenség felé és így könyörgött: „Uram, Jézus Krisztus, aki harcolsz a te katonáidért, s az ördög gőgjét a kereszt győzelmével megaláztad, kelj oltalmamra. Mondd a lelkemnek: üdvösséged vagyok. Hiszen te mondtad: Kígyókon és skorpiókon fogsz járni, eltírod az oroszlánt és a sárkányt." -- Ennek hallatára az őskígyó szégyenkezve meghátrált, s a szűznek képtelen volt ártani.

Ujjongva az égi segítség miatt, Margit hálát adott az üdvözítő Istennek. A keresztények ellensége azonban dühöngve azon, hogy egy leány legyőzte, nem szégyellte, hogy újra próbálkozzon. Ezúttal egy tetőtől talpig szőrös ember formájában jelent meg, s rémítő arcával próbálta megijeszteni. Amikor a szűz meglátta, így szólt: „Ismerem, sátán a cselvetéseidet, fölismerem álnok csapdát. Miért akarsz megfélemlíteni? Ha azt hiszed, hogy kislány vagyok, nagy úr az én oltalmazóm, s hatalmas az én segítőm. Ő, az én Uram, semmivé tette pusztító hatalmadat, hencegésedet megalázta, s ha eljön majd a világ vége, az összes ördögökkel a pokolra vet. Most tehát az Ő szent nevében parancsolom neked, gonosz lélek, hogy távozz innen és ne merj többé a közelembbe jönni!" -- Ekkor a gonosz lélek az isteni hatalom előtt meghajolva így szólt: „Teszem, amit parancsolsz, mert a magasságbeli Király szolgája vagy. Imádságodra az Ő fölsége szétzúzta csapdáinkat, s ármánykodásunk veled szemben már semmire sem képes!" Ezeket mondva az ördög eltűnt Margit szeme elől.

Ezek után mennyei vigasztalás örvendeztette meg Krisztus hű szolgálóleányát: a naphoz hasonló isteni fényesség ragyogott fel a börtönben, s a gonosz lélek után visszamaradt iszonyatos bűzt elűzte. A fényből kereszt formálódott, s a kereszten egy hófehér galamb ült. Egy hang így szólt Margithoz:

„Örülj, hűséges szűz, és ujjongj dicsőséges vértanú, mert sok csatában megvetted a hamis istenek szertartásait, bátran hirdetted Krisztus nevének dicsőségét. Vértanúságod örök dicsőségbe visz, ahol az angyalokkal és a szentekkel örökre boldog leszel."

E látogatástól a szent szűz egyre erősebb lett, s úgy felkészült lelke a szenvedésre, hogy bármi kínzás semminek tűnt számára. Amikor pedig reggel lett, a gonosz bíró nem felejtette el a kegyetlen ítéletet. Kihozatta a börtönből s a

nép szeme láttára bírói széke elé parancsolta. Amikor látta, hogy Margit vidám arccal jön eléje, mintha semmi sem történt volna vele, elragadta a düh és ordítani kezdett: „Te legostobább nőszemély, te tulajdon lelked és tested ellensége!! Miért keményedett meg a szíved, mintha állat lennél? Nem törődöl üdvösségeddel!! Keményebb lettél, mint a vas, s mint a gyémánt. Hiába kínoztatlak, megveted a fejedelmek parancsát, s nem vagy hajlandó az isteneknek tiszteletet adni. De tudom én, hogy mivel kell téged gyógyítani! Egyáltalán, miért vesződünk veled? A győzhetetlen császárok üdvösségére, s az istenek fölségére mondom, ha most azonnal a száddal meg nem vallod a halhatatlan isteneket, kemény nyakadat meg nem hajtod előttük, s be nem mutatod nekik az áldozatot, tűzzel kergetem ki belőled megátalkodott lelkedet. Mindjárt meglátjuk, tényleg akkora-e Krisztus-tiszteleted, hogy elviseld a máglyát. Te szerencsétlen, igyekezz megmenteni lelkedet, mielőtt megrakják a máglyát és föllobban a lángja!”

Ezek hallatára a szent vértanú így szólt a bíróhoz: „Miért dühöngsz, s miért fenyegetsz engem a tűzzel? Fenyegetésedtől nem félek, s kínzásaid nem rettentenek, mert ha a jutalomra tekintek, ami rám vár, minden kínzás semminek tűnik. Mert a jelen szenvedések nem mérhetők a jövő dicsőséghez, mely meg fog nyilvánulni bennünk. Ezért a mi Urunktól, Jézus Krisztustól sem tűz, sem kard, sem a halál nem tud elszakítani. Ne halogasd már, amit tenni készülsz, mert megvetem isteneidet, s egyedül az Úr Krisztust imádom és dicsőítem.”

E szavakra a bíró kegyetlensége fellobbant és megparancsolta, hogy ruhátlanul függesszék fel és fáklyákkal égessék oldalát. Közben gúnyolódva mondta: „Na, Margit, most örülj és örvendj Krisztusban, akit nem akartál megtagadni semmiképpen sem! Íme, a nyugalom és az öröm, amit ő szerez neked! Ha tud, jöjjön most segítségedre és mentsen ki e tűzből. De még most is, ha engedelmeskedsz nekünk, annyi gyönyörűséget kínálunk neked, hogy elfeledsz mindent, amit eddig szenvedtél!”

Margit így válaszolt: „Gúnyolsz engem a pillanatnyi égetésért és nem gondolsz az örök tűzre. Ez a keresztények dicsősége, mely által eljutnak az örökké tartó örömrre. Erre vágytam mindig, ez volt minden kívánságom. Ez a tűz egy kis ideig égeti tagjaimat, téged pedig, mert ilyen pogány vagy, az örök tűz fog égetni. Az égnek és földnek Ura, aki a három ifjút kiragadta a tüzes kemencéből, megenyhít engem, hogy ez a tűz ne pusztítson el, s én a három ifjúval együtt énekeljem a dicsőítő himnuszot.” Ezeket mondván az égre emelte tekintetét és így imádkozott: „Mindenek teremő Ura, kinek szolgálnak az elemek, hallgasd meg kiáltásomat. Add meg nekem, hogy ez a tűz ne égessen el!”

Az Úr csodálatos kegyelme! Margit úgy érezte a fáklyák lángját, mint gyenge harmatot, és így szólt a bíróhoz: „Lássa uram, hogyan büntethető az istenek ellensége, hiszen semmivé lett minden próbálkozástok.”

Akkor a bíró megparancsolta, hogy hozzanak egy nagy kádat, töltsék meg színültig vízzel, kötözzék meg kezét és lábát és dobják bele. Margit, amikor a halál szakadékába dobták, az Úrhoz imádkozott: „Uram, oldd fel e kötelékeket, hogy a dicséret áldozatát áldozzam neked, s a nép látva ezt, higgye, hogy te vagy az egyedüli Isten, dicsőséges vagy, és e nyomorult világ nem ismer téged!” E szóra szétszakadtak a kötelékek és sértetlenül kilépett a kádból. A jelenlévők ámulva mondták: „Valóban nagy és igaz az az Isten, akinek ez a szűz szolgál, hiszen imájára nagy csodák történtek!” Megragadván az alkalmat, a szent vértanú szólni kezdett hozzájuk:

„Ti okos férfiak, figyeljetek rám és tudjátok meg, hogy az Úr Krisztus mindenen teremtet, neki szolgál minden teremtmény, ahogy ezt a velem történetekből ti magatok is nyilvánvalóan láthatjátok. Hagyjátok el hát bálványaitokat, térjete meg Teremtőtökhöz és lelketek Üdvözítőjéhez, aki a sötétségből meghívott titeket csodálatos világosságára. Ha egész lélekkel megtértek hozzá, megkeresztelkedtek, a keresztény hitet cselekedettel és hitvallással megőrzitek, nemcsak a lelketek talál boldog nyugalmat, hanem az egyetemes föltámadáskor kettős jutalmat nyertek: lelketek és testetek egyaránt örökre boldog lesz.”

E prédikáció hallatára a sokaság Krisztus hitére tért. Amikor ezt a bíró megtudta, félni kezdett, nehogy a nép fellázadjon ellene, s méltóságával együtt életét is elveszítse. Ezért minden kivizsgálás nélkül lefejezésre ítélte azokat, akik Margit szavára hívők lettek. Vérük ontásában megkapták a szent kereszttség újjászületését és az örök életet. Miután a bíró ezeket kivégeztette és látta Margit legyőzhetetlen állhatatosságát, megparancsolta, hogy Margitot is fejezzék le.

A hóhérok kivitték a városból a kivégzés helyére és ott átadták Malkusnak, hogy fejezze le. Margit annyit kért, hogy adjanak neki egy kis időt imádságra.

Így imádkozott: „Dicsőítelek téged, Uram, Jézus Krisztus! Magasztalom és áldom nevedet, mert hatalmas erőd törékenységet megerősítette és diadalmassá tett a harcban. Alázattal kérlek, hogy most angyalaid fogadják lelkemet, szentjeid seregével együtt kapjam meg az örök boldogságot, s megláthassam a te színedet, ki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodol mindörökkön örökké, amen.”

E szavak után sürgette a hóhért, az pedig a parancsnak megfelelően lefejezte. Amikor meghallották ezt a keresztények, jöttek, elvitték a testét, s ahogy a keresztényeknél szokás, méltó tisztelettel eltemették. Amikor az Egyház

visszanyerte a békét, sírja fölé bazilikát építettek az Úr Jézus Krisztus dicsőségére.

Forrás: Magyar Katolikus Lexikon